

a jest bez významu, zda snad omylem byla podána u úřadu jiného a odtud se teprve dostala k úřadu příslušnému.

Dle § 5 výnosu býv. uherského min. předsedy z 18. prosince 1901 č. 4600 ohledně provedení §§ 1 — 12 zák. čl. XX z r. 1901 jest sice povinností úřadu, zaslati apelaci, která nepříslušeně u něho byla podána, hned příslušnému úřadu a o tom strany vyrozuměti. Strana ani netvrdí, že úřad apelaci nezaslal notářskému úřadu ihned, ani nevytýká, že o zaslání nebyla uvědoměna. Avšak i kdyby tak bylo, stává se dle uvedeného výnosu zaslání apelace na nebezpečí strany a připadá jí k tíži zmeškání, které snad povstalo opomenutím úřadu.

St-1 byl rozhodnutím měst. not. úřadu z 18. července 1923 správně poučen, že apelaci možno podati ve lhůtě 15 denní u měst. not. úřadu v Bratislavě. Když tedy žal. úřad v cestě instanční vyslovil, že apelace byla podána opožděně, nemohl soud v tomto výroku shledati nezákonnost a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3943.

D á v k a z e z á b a v: Jakého druhu přednášky jsou osvobozeny od dávky ze zábav?

(Nález ze dne 24. září 1924 č. 16.178.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2874 adm.

V ě c: Městská obec L. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku ze zábav.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádost spolku »Deutscher Alpenverein« v L., aby přednáškám se světelnými obrazy, které v nejbližší době budou zahájeny, bylo přiznáno osvobození od dávky ze zábav podle § 3 č. 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. dodatek IV), vzhledem k tomu, že jde o přednášky sloužící výhradně vědeckým a vzdělávacím účelům, byla k odvolání usnesením měst. zastupitelstva v L. z 15. listopadu 1922 zamítnuta. Dalšímu odvolání spolku vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím.

Stížnost podaná městskou obcí L. uvádí, že důvody pro osvobození od dávky ze zábav uvedené v § 3 č. 1 pravidel nutno rozdělit na tři skupiny. První jest skupina podniků sloužících tam blíže uvedeným účelům na př. veřejná musea, umělecké výstavy. Výraz »na příklad« neznamena demonstrativní výpočet, nýbrž má naznačiti, co jest rozuměti slovem »podniky«. Tímto slovem mají býti naznačeny přednášky ústavů stálého rázu jako musea, obrazárny, umělecké výstavy atd.

K druhé skupině patří přednášky spojené se světelnými obrazy pořádané úřady, školami a podniky vědeckými, uměleckými atd. Slova »atd.« znamenají jen i »jiná taková místa«.

Ve skupině třetí jsou uvedeny lidovýchovné přednášky, recitace a kursy přednáškové i hudební pořádané svazem osvětovým nebo jednotlivými osvětovými sbory.

Ježto spolek »Deutscher Alpenverein« není ani ústavem dle skupiny první, ani úřadem, školou nebo podnikem vědeckým a uměleckým dle

skupiny druhé, ani není uveden ve skupině třetí, jest dle všeob. ustanovení § 1 dávce podroben.

O stížnosti uvážil soud toto:

Dle § 1 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (vlád. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. dodatek IV) jest zpravidla dávku ze zábav platiti ze všelikých zábav pořádaných v obci v místnostech neb na otevřených prostranstvích. V § 2 pravidel jsou uvedeny zejména zábavy, které dávce té jsou podrobeny, kdežto v § 3 uvedeny jsou podniky, které nejsou dávce podrobeny. Dle § 3 č. 1 pravidel nejsou dávce podrobeny podniky, t. j. předměty podnikání, které slouží výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím a vyučovacím. V dalším svém znění uvádí pak § 3 č. 1 pravidel jako příklad podniky, které podle své povahy tomuto požadavku vyhovují. Pravidla uvádějí výslovně jako příklad přednášky se světelnými projekcemi pořádané úřady, školami, podniky vědeckými, uměleckými atd.

Znění těchto pravidel neodůvodňuje názor, že výpočet příkladů podniků, které mohou podle své povahy sloužiti výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím a vyučovacím, se vztahuje jen na veřejná musea a umělecké výstavy, že slova »na příklad« se již netýkají později uvedených podniků a že pro tyto podniky tím byl založen zvláštní titul pro osvobození od dávky, nezávislý na požadavku v úvodu věty naznačeném, to tím méně, když slovem »podniky« v úvodu věty lze rozuměti, jak shora vylíčeno, jen předměty podnikání, takže shrnuje v sobě všechny uvedené příklady, nikoliv v subjektivním smyslu »ustavy«, jak stížnost vytýká.

Pokud jde o přednášky se světelnými projekcemi, nevypočítává řád taxativně pořadatele dávce nepodléhajících přednášek se světelnými projekcemi, nýbrž slovy »atd.« jasně naznačuje, že i přednášky pořádané jinými činiteli než úřady, školami a podniky vědeckými a uměleckými dávce nepodléhají, jen mají-li ráz a obsah tam uvedený (srv. nář. nss-u Boh. 2874 adm.).

Stížnost nepopírá také, že dávce nepodléhají přednášky se světelnými projekcemi, pořádané jinými osobami, chce však tyto osoby obmeziti na místa podobná, jak jsou v pravidlech uvedena. Pro takové obmezení není však důvodů, když pořádaný podnik musí odpovídati zásadě vyslovené v úvodu § 3, č. 1., totiž sloužiti výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím neb vyučovacím.

Nevylučuje tedy znění § 3 č. 1 pravidel, že přednášky se světelnými obrazy jsou od dávky osvobozeny, když jsou pořádaný spolkem, pokud ovšem vyhovují zásadě právě uvedené.

Ježto spolek »Deutscher Alpenverein« v L. uvedl, že jeho přednášky této zásadě vyhovují a také svoji žádost blíže odůvodnil, a způsob přednášek podrobně vylíčil, nemohlo měst. zastupitelstvo vysloviti, že přednášky tohoto spolku dávce podléhají, aniž zkoumalo, zda přednášky ty tak, jak v žádosti jsou vylíčeny, vyhovují předpokladu uvedenému v § 3 č. 1.

Nss neshledal proto v nař. rozhodnutí, které usnesení měst. zastupitelstva z těchto důvodů zrušilo, nezákonnosti a bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.